

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Moniky Javorové a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci žalobce **Spolek Kadula** se sídlem Bohumín, Koperníkova 118, v řízení zastoupeného Mgr. Radimem Vašendou, advokátem se sídlem Frenštát pod Radhoštěm, Rožnovská 241, proti žalovanému **Ministerstvo práce a sociálních věcí** se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2012 č.j. 2011/81564-421, ve věci příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 2.3.2012 č.j. 2011/81564-421 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12.429,02 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Radima Vašendy, advokáta se sídlem Frenštát pod Radhoštěm, Rožnovská 241.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky ze dne 9.9.2011 č.j. OTA-T-230/2011, kterým nebyl

žalobci poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za 2. čtvrtletí 2011 dle § 78 odst. 1 a odst. 7 písm. b) zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31.12.2011 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).

Napadené rozhodnutí je vystavěno na závěru, že je neplatná pracovní smlouva, kterou uzavře jediná osoba za obě smluvní strany (jeden jako statutární orgán zaměstnavatele, jeden jako zaměstnanec). V tomto směru se žalovaný dovolává rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 17.11.1998 sp. zn. 21 Cdo 11/98, www.nsoud.cz, a ze dne 4.11.2009 sp. zn. 21 Cdo 2708/2008. Proto je podle žalovaného neplatná i pracovní smlouva D. N. ze dne 30.4.2011, když ji za žalobce jako zaměstnavatele uzavřela tatáž D. N.

Žalobce namítá, že:

- 1) pracovní smlouvu nelze považovat za neplatnou jen podle toho, kdo ji uzavíral. Pracovní smlouva přitom nebyla uzavřena účelově - žalobce i D. N. se totiž vždy podle této pracovní smlouvy chovali a došlo tak k naplnění obsahu pracovní smlouvy;
- 2) závěry Nejvyššího soudu obsažené v rozhodnutích, na která odkazuje žalovaný, jsou aplikovatelné jen na obchodní společnosti, nikoli na občanské sdružení.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby, přičemž argumentuje shodně jako v napadeném rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu se nikterak nepodává, že by žalobce či D.N. kdy namítl neplatnost předmětné pracovní smlouvy vůči druhému účastníkovi této smlouvy.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)].

K projednání věci nařídil jednání, když na tom trval žalovaný, který se z dnešního jednání omluvil s tím, že všechny rozhodné skutečnosti jsou obsaženy ve spisové dokumentaci.

Předně krajský soud uvádí, že žalobní bod 2) není důvodný. K otázce uzavírání pracovních smluv „sám se sebou“ se totiž již jediný senát Nejvyššího soudu rozhodující ve věcech pracovněprávních (srov. rozvrhy práce Nejvyššího soudu pro roky 2009-2015 dostupné na www.nsoud.cz) již vyjádřil v rozhodnutí ze dne 11. 11.2010 sp. zn. 21 Cdo 2831/2009, www.nsoud.cz, kde neplatnost pracovní smlouvy uzavřené způsobem „sám se sebou“ dovodil i v případě občanského sdružení vzniklého podle zák. č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů.

Důvodným je však žalobní bod 1). Posuzovanou věc je totiž třeba posuzovat dle zák. č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném v r. 2011, tj. po zásahu Ústavního soudu představovaném jeho nálezem ze dne 12.3.2008 sp. zn. Pl. ÚS 83/06, č. 116/2008 Sb., nalus.usoud.cz, a před novelizací provedenou zák. č. 365/2011 Sb.

Uvedeným nálezem Ústavního soudu totiž byla zrušena v § 20 zákoníku práce (v jeho původním znění účinném od 1.1.2007) část první věty za středníkem. Uvedená změna měla za následek, že absolutní neplatnost nemohla být u pracovněprávních úkonů nadále uplatňována a že tedy všechny důvody způsobující neplatnost kteréhokoli z pracovněprávních úkonů představovaly jen námitku jejich relativní neplatnosti. Absolutní neplatnost se tak stala institutem, který přestal být – na rozdíl od jiných právních vztahů – v pracovněprávních vztazích používán. Uvedené mělo mimo jiné za následek, že každý pracovněprávní úkon, který byl postižen důvodem neplatnosti, se považoval za platný, dokud se neplatnosti nedovolal ten, kdo byl k tomu oprávněn. K dovolání se neplatnosti byl legitimován ten z účastníků (jiných subjektů) pracovněprávních vztahů, který byl pracovněprávním úkonem dotčen ve svých právech nebo povinnostech a který neplatnost nezpůsobil sám; neplatnost bylo potřebné uplatnit vůči účastníkům (druhému z účastníků) dotčeného pracovněprávního úkonu. Nebyla-li námitka relativní neplatnosti pracovněprávního úkonu k ní legitimovaným účastníkem (jiným subjektem) pracovněprávních vztahů uplatněna, soud, správní úřad a ani nikdo jiný nesměl k důvodu neplatnosti přihlížet (i kdyby byl jinak nepochybný) a při svém rozhodování musel vycházet z toho, že se jedná o platný (bezzvadný) právní úkon. Absolutní neplatnost pak do zákoníku práce navrátila až novelizace provedená zák. č. 365/2011 Sb. s účinností od 1.1.2012.

V nyní posuzované věci však žalovaný – bez jakékoli námítky žalobce či D. N. napadající platnost předmětné pracovní smlouvy – dovedl neplatnost tohoto pracovněprávního úkonu sám. Tím ovšem zatížil své rozhodnutí nezákonností, pro kterou krajský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž jsou správní orgány vázány právními názory vyslovenými v tomto rozsudku.

Pro úplnost soud dodává, že ke shora uvedenému závěru by bylo zcela nadbytečné doplňovat dokazování o výslech D.N. k otázce naplnění pracovněprávního vztahu, či o doklady o pojistném zaplaceném žalobcem na zdravotní a sociální pojištění z důvodu předmětného pracovněprávního vztahu. Proto byly tyto důkazní návrhy žalobce zamítnuty.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek	3.000,00 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem	
α) odměna advokáta za zastupování	
v řízení ve výši 3.100 Kč bez DPH /	
úkon při těchto úkonech právní služby:	
1) příprava a převzetí věci	§ 7, § 9 odst. 4
2) účast u dnešního jednání	písm. d) 6.200,00 Kč
	vyhl. č. 177/1996
	Sb.
β) paušální náhrada hotových výdajů	
advokáta ve výši 300 Kč bez DPH /	
úkon při úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 3

vypočtených pod písm. α)	vyhl. č. 177/1996 Sb.	600,00 Kč
γ) cestovné advokáta k jednání soudu a zpět, při použití osobního automobilu, ujetí celkem 100 km, základní náhradě 3,70 Kč/km, průměrné spotřebě 6,2 l benzínu Natural 95/100km, ceně paliva 35,90 Kč/l	§ 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.	370,00 Kč 222,58 Kč
δ) náhrada za čas advokáta zmeškaný cestou k jednání soudu a zpět, v rozsahu 4 započatých půlhodin, ve výši 100,- Kč bez DPH/půlhodina	§ 14 odst. 1, 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	400,00 Kč
ε) DPH 21% z částek uvedených pod písm.α) – δ)	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	1.636,44 Kč
<i>Celkem</i>		<i>12.429,02 Kč</i>

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 26. října 2015

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu